

Helene N.

Obsesia

Volumul I

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

„Care este diferența dintre dragoste și obsesie? Nu te-au făcut amândouă să stai treaz noaptea, să bântui pe străzi, o victimă a propriei tale imaginații și inimi? Nu te-ai cufundat în amândouă cu capul înainte, în nisipuri mișcătoare? Nu e fiecare bărbat îndrăgostit un prost și fiecare femeie, o sclavă? Dragostea e ca ploaia: se transformă în gheață sau dispare. Acum o vezi, acum nu o mai găsești, indiferent cât de mult cauți. Obsesia are un gust familiar. Ceva ce știi de o viață. Se instalează și stă la pândă, rămâne cu tine. O emoție care ar trebui legată și aruncată la gunoi, înlocuită cu gânduri mai serioase, mai puțin dureroase, mai pure...”

Alice Hoffman

Credeam că iubesc doar pentru că îmi doream să simt ceva. Am căutat frumosul în sufletul său, însă am constatat că exteriorul lui perfect nu era nimic altceva decât un zid mult prea înalt, care nu îmi permitea să văd dincolo de el.

Îl credeam diferit, doar pentru că fusese singurul băiat care îmi oferise atenția lui, singurul care îmi mângâiasse sufletul cu fiecare privire dulce, în timp ce eu

fusesem prea oarbă ca să îmi dau seama că în spatele acelei priviri se afla doar ură.

A fost o vreme în care mi-am lăsat toate sentimentele să treacă de limitele posibilului. A fost un timp în care atingerea sa îmi înnebunea simțurile, iar parfumul său îmi fura mințile. A fost acea perioadă în care nu știam că nu puteam să îmi umplu goliciunea sufletului cu privirile sale.

Un om normal s-ar fi oprit la prima bătaie de vânt și ar fi mirosit ploaia ce avea să devină o furtună nemiloasă. Am avut momente în care m-am gândit că, poate, nu fusesem anormală, ci doar naivă.

Am crezut că am simțit cu inima, dar m-am înșelat. L-am privit cu adorație, însă toate acele sentimente inexplicabile nu au venit din suflet. Erau doar o proiecție a gândurilor mele. O proiecție ce mă făcea să cred că, de la o simplă atracție, ajunseseam la acea iubire necontrolată și necondiționată. Și nu doar că m-am agățat de o iluzie până când am rămas fără discernământ, ci ajunseseam să cred că toată disperarea mea se transformase într-o obsesie bolnavă.

Fiecare poveste are un început. Fiecare lecție de viață are un sfârșit. Fiecare om ajunge într-un punct în care realizează că nimic nu mai este normal, iar cursul vieții sale a luat o întorsătură neașteptată.

Poate că există mulți oameni care nu vor fi niciodată pregătiți să-și spună povestea, însă eu am simțit că acest lucru este ultima soluție care m-ar mai putea ajuta să recapăt o constantă în viața mea. O viață care mult timp nu s-a aflat în echilibru. Am fost multă vreme pe cont propriu, rătăcită printre toți oamenii normali. M-am trezit în fiecare dimineață cu acest gând și, oricât de mult mi-am dorit o schimbare, totul îmi părea aproape imposibil.

Știam că nu eram singura persoană din lume care trecea prin asta, dar, uneori, mă simțeam atât de singură și simțeam asta mai cu seamă atunci când mă închideam în camera mea și mă uitam în urmă la ziua prin care tocmai trecusem. Rămâneam doar cu amintiri neplăcute și un gust amar.

Poate că eram deja obișnuită cu bațjocura și am acceptat că nu puteam fi ca restul fetelor perfecte din jurul meu, totuși, oricât de mult mă străduiam, abia reușeam să rămân pe linia de plutire.

Presiunea a apărut până și din partea familiei. Deși tata era singurul care niciodată nu îmi arăta că ar fi dezgustat de mine, am ajuns într-un punct în care mă îngrozeam de propria-mi persoană și mă temeam până și de el, căci simțeam că era singurul pe care l-aș mai fi putut dezamăgi.

Știam și că nu exista cineva care și-ar fi putut dori să aibă probleme cu greutatea și eram sigură că foarte mulți oameni ar fi vrut să slăbească și să fie acceptați de toți ceilalți. Știam că lumea putea fi rea și că societatea prostea mințile. Cu toate astea, eu făceam parte din acea categorie a oamenilor cu mari probleme de greutate, dar,

în același timp, aveam și mari curențe în ceea ce privește ambiția și stoparea tentației de a mânca orice, oricât și la orice oră.

Și mă luptam. O făceam în fiecare zi. Însă, atunci când ești marginalizat, batjocorit și privit ca un specimen ciudat, tot ce poți face este să te închizi în camera ta și să mănânci. Să mănânci până când simți că nu mai poți.

Asta am ajuns să fac multă vreme, uitând la fiecare pas de acel strop de ambiție pe care am reușit să îl capăt datorită singurului meu prieten.

Mi-am mâncat lacrimile, durerea, frustrările, sufletul, pe mine însămi, împreună cu toată mâncarea pe care am putut pune mâna. Și ce era cel mai trist și dezamăgitor în toate acestea - chiar îmi plăcea să fac asta. Cu cât mâncam mai mult, cu atât eram mai fericită și împlinită. Cu cât mâncam mai mult, cu atât le ofeream celorlalți un motiv să râdă și mai tare de mine. Cu cât mâncam mai mult, cu atât îmi dezamăgeam familia și pe toți ceilalți din jurul meu. Cu cât mâncam mai mult, cu atât mă uram mai tare. Cu cât mâncam mai mult, cu atât plângeam mai tare. Totuși, nu am făcut nimic ca să schimb asta. Mi-am acceptat drama existențială și mi-am îmbrățișat suferința.

Ceea ce nu am știut atunci a fost faptul că întotdeauna vine un moment în care o singură persoană îți poate schimba viziunea asupra vieții. Iar pentru mine a fost ca și cum m-aș fi transformat din nimic în tot.

În urmă cu patru ani

John White

Ziua mea nu a început așa cum mi-am dorit. De fapt, vacanța mea de vară nu mergea conform planurilor. După spusele tatălui meu, mai aveam ceva de crescut până când puteam lua singur niște decizii în legătură cu viitorul meu. Până atunci, trebuia să depind doar de părinți, să le urmez regulile și să îmi accept nefericirea în schimbul fericirii lor. Eram nevoit să accept să fiu batjocorit și torturat, precum și faptul că nu aveam nicio putere să schimb ceva din ceea ce se întâmpla cu viața mea. Pur și simplu, trebuia să îmi îmbrățișez neputința.

— Haide, dragule, coboară din mașină!

Tonul impunător al mamei aproape că m-a făcut să tremur, însă asta era ultimul lucru care mă speria. Ar fi trebuit să am mai mult curaj și să le spun adevărul părinților mei. Existau șanse foarte mari să nu fiu crezut, dar măcar aș fi încercat.

— Mamă, te rog...

— Fiule, încetează! m-a întrerupt nervoasă. Am discutat deja despre asta.

Am împietrit la vocea răspicată a tatălui meu și totuși, mi-am mai încercat încă o dată norocul și cu el.

— Dar, tată, nu vreau să merg!

Faptul că îmi repeta același lucru despre discuții avute nu mă încuraja cu absolut nimic. Pentru că, de fapt, noi nu vorbiserăm niciodată cu adevărat. De cele mai multe ori, mă simțeam de parcă aș fi comunicat cu doi pereți.

— O să cobori din mașină și te vei îndrepta direct spre acea poartă! Sau vrei să merg cu tine de mână? M-am gândit că la vârsta ta nu vrei să fii văzut cu tatăl după tine. Așa că, te rog frumos, haide!

Mașina era deja oprită în fața celor două porți imense din fier forjat. Două porți ce ascundeau multe secrete în spatele lor. Poate că la prima vedere erai întâmpinat de aerul primitiv al clădirii principale, însă numai eu știam ce se afla dincolo de aceste aparențe. Copacii înalți și înverziți din grădină erau singurii mei martori la întregul coșmar pe care aveam să îl trăiesc din secunda în care pășeam pragul.

În ciuda refuzului meu, am coborât nervos din mașină și nici măcar nu m-am mai obosit să îmi salut părinții. Am trântit cu putere portiera și am înjurat cât de tare am putut, însă doar în gândul meu, cu toate că știam că nici măcar asta nu aveam voie. Ce știau ei? Nu știau absolut nimic despre ce se afla în spatele armoniei false. Nu am avut curajul niciodată să le spun că nu mă aduceau într-o tabără unde lumea era motivată, ci într-un loc în care cei slabi erau terminați psihic. Cei slabi de caracter, exact ca mine.

Am intrat pe porțile înfricoșătoare și privirea mi-a fugit spre o fată ce își îmbrățișa părinții. Părul ei lung și blond strălucea în razele puternice ale soarelui arzător de iunie. Avea o piele atât de albă, iar trăsăturile chipului ei păreau perfecte. Poate că asta mi-a și atras atenția în primul rând. Însă, mă așteptam să fie și ea la fel ca mine, suferindă și nervoasă că era obligată de părinți să meargă într-o astfel de tabără. Și totuși, zâmbetul de pe fața ei m-a uimit complet. Nu părea deloc nefericită, ci dimpotrivă,

cea mai bucuroasă față de pe întreaga planetă. Puteam citi pe fața ei cuvintele: *Fraierilor, am scăpat în sfârșit de voi!* Ceea ce era total opusul a ce simțeam, căci eu îmi doream doar să mă duc înapoi la ai mei și să nu mai plec niciodată de lângă ei.

Mi-am continuat drumul și mi-am aranjat ochelarii mai bine pe nas, înaintând cu frică.

Bine te-am găsit din nou, tabără pentru grași! am mormăit și m-am forțat să târăsc geamantanul greu după mine.

L-am văzut imediat pe Keith cum îi analiza pe nou-veniți și deja am început să intru în panică. Eu nu eram unul dintre cei noi. Veneam în tabăra asta în fiecare an, însă eram unul de pe lista lui neagră, unul dintre cei care niciodată nu scăpa de răutățile lui.

Atenția lui Keith s-a îndreptat spre aceeași blondă pe care o văzusem cu câteva minute în urmă și deja mă rugam pentru ea în gând. Îmi părea rău pentru ea, însă poate și-o merita. Cineva trebuia să îi șteargă zâmbetul ăla de pe față!

Am încremenit atunci când Keith i-a zâmbit într-un mod prea ciudat și a salutat-o prietenește, luând-o în brațe. Normal, se putea altfel? Ce motiv ai avea să fii fericit că vii într-o astfel de tabără decât dacă ești unul dintre ei? Unul dintre cei răi, care își bat joc de cei slabi.

Am tras geanta cu mai multă forță spre mine și am încercat să trec pe lângă ei, rugându-mă să nu fiu văzut. Dar cum soarta niciodată nu era de partea mea, i-am auzit imediat vocea lui Keith și, fără să mai apuc să înțeleg ce îmi spunea, m-am trezit împleticindu-mă de picioarele lui care mi-au pus piedică. M-am prăbușit la propriu și, la naiba, mi-am scăpat și ochelarii, care îmi erau vitali!

— S-a prăbușit butoiul! l-am auzit vorbind, dar eram prea ocupat să îmi caut ochelarii pe jos.

Vederea în ceață nu mă ajuta deloc și, cel mai probabil, aveam să sfârșesc la fel ca în anii trecuți. Trântit pe jos, bătut, batjocorit, cu lentilele sparte și așteptând cinci ore până mă găsea vreun profesor.

Râsetele celorlalți nu îmi mai provocau nicio reacție. Când am ajuns pentru prima oară în acea tabără, cu cinci ani în urmă, pesimismul meu nu înflorise încă. Puteam spune că eram destul de încântat de ideea părinților, pentru că viața la oraș putea fi destul de grea când nu reușeai să te integrezi într-un grup de prieteni. Pe atunci, eram doar un biet copil de nouă ani care nu credea că puteau exista astfel de persoane răutăcioase. Chiar dacă la școală aveam parte de același tratament, am sperat că în tabără îmi puteam face niște prieteni. Sau îmi doream să întâlnesc măcar o singură persoană cu care să mă înțeleg. Pentru asta exista tabăra de grași, nu-i așa? Pentru toți copiii neajutorați, care își pierduseră speranța și încercau să evadeze din viața lor de acasă. Cel puțin asta am gândit eu pe atunci. Teoria nu mi-a fost confirmată pentru că l-am cunoscut pe Keith imediat și totul s-a dus de râpă. Dacă acasă eram doar un gras de care toată lumea fugea, ei bine, în tabără eram un gras slab de caracter și veriga slabă printre toți ceilalți. Sau, cum mai spunea Keith, cârpa lor de șters pe jos. O simplă marionetă.

— Keith, încetează! am auzit o voce și am paralizat imediat.

Am simțit prezența unei mâini pe brațul meu și apoi am fost ridicat cu putere de jos.

— Hei, ești ok? m-a întrebat și am încercat să mă uit la persoana din fața mea, însă îi vedeam doar chipul blurat.

Mi-am simțit ochelarii puși pe nas și am rămas blocat când am recunoscut-o. Era ea. Fata blondă care făcea parte din gașca lui Keith. Mi-a fost rușine să o analizez prea mult, însă ochii săi albaștri și electrizanți parcă cerșeau să

îi privesc ca un nebun. Poate că nu știam eu prea multe la vârsta de paisprezece ani, însă, probabil, așa se simțea dragostea la prima vedere. Era absurd să cred acest lucru, dar păream fermecat de privirea ei curioasă.

Am continuat să mă uit la ea, blocându-mă pe imaginea ei timp de câteva momente ce mi-au părut o eternitate. Părul blond și buclat îi trecea de umeri, iar adierea vântului îi împrăștia mirosul dulce în jurul meu. Mă îndoiam să se dăduse cu parfum, pentru că era imposibil să se fi inventat un miros atât de frumos. Purta un tricou simplu alb, ce îi cădea de pe umărul drept și îmi permitea să îi văd de aproape pielea nebronzată și fină. Blugii închiși la culoare semănau foarte mult cu ai mei, doar că ai ei aveau câteva găuri în genunchi. Era îmbrăcată atât de normal și totuși părea unică și minunată.

Nu știam ce își dorea să primească de la mine, însă nu puteam să răbufnesc. Nu în fața ei. Învățasem să am respect pentru fete, chiar și pentru acelea care ne călcau pe toți în picioare.

Ochii ei albaștri îmi electrizau tot corpul și mă lăsau la propriu fără cuvinte.

— Eu sunt Esmay, mi-a spus pe un ton cald și a întins mâna către mine.

Mi-a fost teamă să o ating, așa că mi-am păstrat ambele brațe pe lângă corp și am încercat să rămân ferm pe poziție, în cazul vreunui atac din partea ei sau a celorlalți.

— Esmay, nu fraternizăm cu butoaiel!

Vocea lui Keith, plină de ură, îmi provoca repulsie.

— Scutește-mă, Keith! Nu te uiți la tine? Ești un butoi și mai mare! s-a răstit la el și i-a închis imediat gura.

Atenția ei s-a întors din nou asupra mea. Nu reușeam să îi înțeleg privirea ciudată. Nu-mi doream să fiu văzut ca un neputincios care nu era în stare să se apere singur,

dar îmi plăcea faptul că ea se afla acum lângă mine și îl înfrunta de una singură pe Keith. Tot ce voiam era ca toată această scenă să nu facă parte dintr-un plan malefic pus la cale de ei.

— Ești bine? m-a întrebat din nou.

Zâmbetul ei mă deruta și mai tare, așa că am încercat să îi zâmbesc la rândul meu. M-a apucat de mână și am simțit că pielea îmi arde în urma atingerii sale.

Picioarele i s-au mișcat de pe loc, iar eu am încercat să țin pasul cu ea. M-am uitat fără să vreau peste umăr și i-am văzut pe toți ceilalți cu fețele șocate. Esmay s-a oprit brusc, iar eu am făcut ochii mari atunci când m-a fixat cu privirea.

Dumnezeule, cred că avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzusem în viața mea! Nu că fusesem până atunci atât de aproape de vreo fată, însă întotdeauna am crezut că mama mea avea cei mai frumoși ochi din lume. Oficial, tocmai fusese detronată de misterioasa Esmay.

Mi-a zâmbit și lumea mea s-a prăbușit. Fix acolo, în acel moment. Gândurile mi s-au răvășit și, pentru un moment, am uitat unde mă aflam. Poate într-un vis, cel mai frumos vis. Sau poate în rai. Nici eu nu mai știam, pentru că realitatea parcă se evaporase și fusese înlocuită de dulcea ei prezență.

— Tu și vorbești? m-a întrebat, mult mai serioasă.

M-am simțit intimidat de privirea sa și totuși, ceva în legătură cu zâmbetul ei m-a făcut să mă simt al naibii de bine.

— Sunt în regulă, i-am răspuns și am uitat restul cuvintelor.

Oare îi răspusesem corect la întrebare? Nici măcar nu mai știam care fusese aceasta.